

את השביתה ב„אתא“ חאקי

אותו ולהביא פועל צעיר במקומו. אבל פנסיה הוא לא יקבל.
„מולר רוצה לשבור את האיגוד המקצועי של הפועלים“, הוסיפו דוברי בית הפועלים. „שנתים חיתרנו לו והסכמנו לחכות. עכשיו נלחם עד הסוף.“

חאקי למזחמה

ע נוד עניבת פרפר צבעונית, לי בוש מקטון כחול ומכנסי צמר, גיהל הנס מולר את המערכה נגד השבותים מביתו בכפר אתא. „לפי המאזן לשנת 1956 ירדו הרווחים הכוללים של אתא והברות הבת שלה ל-250 אלף ל"י לפני גיכוי המס, לעומת 750 אלף ל"י לשנת 1955“, טען במכתב ששלח לועד פועליו, לפני השביתה. „לא נוכל כמובן להעלות את השכר.“

מולר, 61, יליד וינה ומנהל מפעלי טקסיל טיל בציכוסלובאקיה עד 1933, הינו בעל המניות העיקרי בחברת אתא טקסיל בע"מ, וידוע כאיש תקיף וקשה מאד. כמנהל הי מפעל הגדול ביותר בארץ ומעבידם של 1700 פועלים הוא מטרב בעקשנות להצי טרף להתאחדות בעלי התעשייה, משום ש- לדבריו היא אינה מתאימה אלא לבעלי מפעלים קטנים בלבד.

גם הצד שכנגד היה תקיף וקשה לא פחות. אלמוגי הודיע כי לא יחתר. מאחוריו התייצבו פועלי אתא, בטוחים בצידוקת תבי עותיהם. את העורף הביטחו פועלי חיפה, המאורגנים רובם ככולם בהסתדרות העובי דים, וכוחה הכלכלי הגדול של ההסתדרות. „הפעם נלחם עד הסוף. נוכיח למולר כי אינו יכול לעשות ככל העולה על רוחו.“ לא היתה זו הפעם הראשונה שפועלי אתא התכוננו למלחמה עד הסוף. „לפני שנתים רצינו להכריז שביתה. לא יכולנו לסבול יותר. גולדה מאירסון היתה שרת העבודה והיא התערבה בשביתה. הבטיחו

לנו הרבה הכסחות יפות, אך לא יצא מזה כלום“, סיפרו חברי הוועד. פעם אחרת נקבעה השביתה לחודש אוקי טובר, בשנה שעברה. ערב השביתה החל מבצע סיני ושני הצדדים החליטו לחתור על מלחמתם, כדי לספק חאקי למלחמה אחרת. „עכשיו לא נחתר יותר. מספיק משכו אותנו כאף“, נשבע אלפאזי ניסים, אורג ואב לשני ילדים ומפרנט אם זקנה ושני אחים צעירים. „זוהי הפעם הראשונה שאני שובת, אבל אני מרגיש שכוח גדול אתנו.“

אגדה אתא

י שנה אגדה שהתנאים באתא טובים יותר מבכל בית חרושת אחר, הקדים רפואה למכה אחד מחתיקי המפעל, „זה היה פעם. עכשיו הכל אחרת. מאז שהנס מולר קיבל את המפעל מידי אריך מולר, שהוא היום בעל מולר. די. בכורדאני, הש תנה הכל לרעה. עכשיו התנאים הם הרבה יותר גרועים מאשר במקומות אחרים.“

בללי לאה, עובדת המתפרה, הוסיפה פרי טים משלה: „דורשים שנעשה גורמות גור לות. משלמים בעדן פרמיות, אבל בלי שום יחס לתפוקה. ביום שאני עושה 20 חבילות כיסים אני מקבלת לפעמים פחות פרמיה מאשר ביום שאני עושה 15 חבילות. זה תלוי במצב הרוח של המנהלים.“

התרופה שהוצעה עליידי ועד הפועלים לענין הנורמות והפרמיות היא הקמת מועצת יצור משותפת, כנהוג בכל מקום עבודה. אולם מולר לא נטה להסכים: „אם הפועלים יעשו את שלהם כפי שההנהלה עושה את שלה בענין זה, נשיג את הרצוי ואת החיוני לשני הצדדים גם יחד. לא נוכל להסכים לערוב התפקידים והסמכויות.“

כאשר התקרבה השביתה לסוף השבוע הי ראשון שלה, המשיכו המשמרות ליר בית הי חרושת, ביתו של מולר והחנות בעיר הי תחתית לדבר על „אחדות“, „סולידאריות“ ו„מלחמה עד הסוף“. מולר, מצדו, דבר בנוסח של „לא נכנע לדרישות אלמוגי וי חבריו.“

לא היה ספק כי בכופו של דבר יהפוך קרב הענקים, בין מולר ומועצת מנהליו לבין אלמוגי ו-1700 פועלי אתא, לאחד הי קרבות הכלכליים הגדולים ביותר ולאחד מסכסוכי העבודה החמורים ביותר בכל שנות קיומה של מדינת ישראל.

אסיר מבין משמרת השבותים, ליד חנות אתא בחיפה. מובל עליידי השוטרים אל חדר מדרגות סגור, ששימש חדר מעצר זמני. השוטרים לא הסתירו את אהדתם לשבותים הטרוגנים.

שובתת מתווכחת במרץ רב עם שוטרים המנסים ללא הצלחה, לסלקה ממשמרתה.

שוטרים מגינים על חנות אתא. לאחד שקונים מעטים נכנסו על אף המשמרות.

מכנסי המריבה. השבותים הצליחו להוציא בכוח זוג מכנסיים זה מידי צעיר שקנה אותו באחת החנויות המושבות.

פועל וותיק במפעל התעלף, בעת הסתערות המשטרה על המשמרת שצרה על ביתו הפרטי של מולר. חברי הוועד מטפלים בפועל השוכב על דשא הוילה, מחכים לבואו של האמבולנס. אמבולנס אחר הובהל לחנות אתא, שם התעלף אחד הפועלים, שהוכה באלות.

המשמרת מתלוננת בפני עורך הדין ישראל גיל (הראש הגבוה), נציג מועצת פועלי חיפה, על יחסה של המשטרה.